

(πίνακας 14)
Κατερίνα Κονίδη

Ζεις;

Πάει καιρός που ακούστηκαν τα βήματα.
Ζωή σ' ένα σανίδι. Θα παίξω ρόλους, θα παίξεις ρόλους, θα παίξει ρόλους.
Για να φύγουμε, για να αισθανθούμε βαρυσήμαντοι στην ελαφρά μας διάσταση!
Μια ριπή κι ένας επίλογος στα χέρια. Για την παλάμη σου μιλώ
Για την ψυχή που πια κουράστηκε να ρίχνει φώτα και σκιές
Και τώρα εκπλήσσεται μ' αυτό που απομυθοποίησε!
Μακαρισμένος να είναι ο ιδρώτας του, αυτό ζητάει αυτός που φεύγει
κι αν στο λογάρισμα ορθώνονται συντρίμια δεν τον μέλει
ισόθεο φαντάζεται το λογισμό του πάλι.
Σε έναν καιρό το πέταμα αντέχει και κρατιέται
μόνο εκεί ξεχύνεται η φωνή αυτού που φεύγει
μονάχα εκεί αποκαλύπτονται του κόσμου τα κρυμμένα.
Κι εγώ το τίποτα επιβράβευσα, έτσι με έμαθαν να κάνω.
Να επευφημώ, να δέχομαι, να εξυψώνω το μηδέν,
μόνο για ένα μάτιο παραπάνω.
Να ψιθυρίσω δεν τολμώ, για μια κραυγή ούτε λόγος.
Σε τι χρειάζομαι εγώ, μπρος στο αναπόφευκτο αν στέκομαι;
Δεν έμαθα τις πίκρες σου, εσύ δεν ξέρεις τις δικές μου
Κι όμως κοινή και τόσο ίδια είναι η ρυτίδα στον καθρέφτη.
Ίδιες κινήσεις
ίδια κατάνυξη
ίδια ανάγκη για το θαύμα!
Δεν ήρθε ακόμα!
Σε μια αλάνα σύνθημα
το γάλα, το ψωμί.
Σε μια αλάνα κ' η θηλιά
έγινε άνθρωπος αλλιώτικος
έγινε αγνώριστος ο διπλανός!
Σήκω!
Φώναξε!
Κάτσε!
Σώπα!
Ζεις;

Χάρης Βασιλάκος